Αἱ βιομηχανίαι ἀποτελοῦν ἀναμφισβητήτως τὸν οἰκονομικὸν πνεύμονα τῆς πόλεως. Κατὰ συνέπειαν τὸ κλείσιμον τοῦ ἐργοστασίου «Ζῦμαι Πατρῶν» εἶναι μία ἀξιόλογος ἀφαίμαξις τῆς πόλεως. Διὰ τοῦτο ἔχουν οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ νομοῦ καὶ ὁ κ. νομάρχης καθῆκον νὰ κινηθοῦν δραστηρίως καὶ μὲ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ἐπαναλειτουργίαν του.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

Καταγράφεται εἰς τὸ ἐνεργητικὸν τῆς δημοτικῆς Ἀρχῆς ἡ πρόνοια ἡ ὁποία ἐλήφθη διὰ τὴν ἀποτροπὴν τῶν πλημμυρῶν εἰς τὴν πόλιν. Ἐὰν δὲν εἶχαν ληφθῆ τὰ κατάλληλα μέτρα, μὲ τὴν προχθεσινὴν νυκτερινὴν νεροποντὴν θὰ εἶχαν προκληθῆ ὅπως κατὰ τὰ προηγούμενα χρόνια, μεγάλαι πλημμυραι, ποὺ δὲν κολακεύουν καθόλου τὰς Πάτρας ὡς μεγάλον Δῆμον.

ΕΝΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΣΑΧΘΗ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ Η ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΗ ΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ; ΤΑ ΙΔΑΝΙΚΑ ΚΑΙ ΟΙ ΣΗΜΕΡΙΝΟΙ ΝΕΟΙ

Ἐνδιαφέρουσα συνέντευξις τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας κ. Γρηγ. Κασιμάτη καὶ τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ αὐτοῦ ὑπουργείου κ. Χρ. Σολομωνίδη

ΜΙΑ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΚΤΟΥ ΜΑΣ κ. ΓΙΑΝΝΗ ΚΑΡΑΛΗ

2ον

Ἀσφαλῶς, ὁ λόγος ἀνήκει στὸν πρῶτο τὰ τῆς Παιδείας κατέχοντα. Στὸν ὑπουργὸ κ. Γρηγ. Κασιμάτη, τὸν φωτισμένο αὐτὸν παιδαγωγὸν καὶ κοινωνιολόγον. Ὁ κ. Κασιμάτης δέχτηκε μὲ ἰδιαίτερη εὐχαρίστησι νὰ ἀπαντήση στὰ ἐρωτήματα ποὺ τοῦ ὑπεβάλαμε.

Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΚΑΣΙΜΑΤΗΣ μὲ ἀφιέρωσιν πρὸς τὴν «Πελοπόννησον»

Ἐρωτήσαμε συγκεκριμένως τὸν κ. Κασιμάτη, ἂν εὑρίσκη ὀρθὴν τὴν καινοτομίαν νὰ διδάσκεται στὰ σχολεῖα τὸ μάθημα τῆς «Σεξουαλικῆς Ἀγωγῆς» κι' ἂν αὐτὸ δύναται νὰ ἐφαρμοσθῆ καὶ στὴ χώρα μας.

Ὁ κ. ὑπουργὸς ἀπάντησε:

«Ἀπαντῶ προθύμως εἰς τὰς ἐρωτήσεις σας. Ὅταν πρόκειται διὰ τὴν «Πελοπόννησον», εἶναι ὄχι μόνον καθῆκον, ἀλλὰ καὶ εὐχαρίστησις ἡ ἐπικοινωνία. Ἀλλὰ φίλος μὲν Πλάτων, φιλτέρα δ' Ἀλήθεια.

»Δὲν νομίζω ὅτι ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ σκέψις περὶ εἰσαγωγῆς μαθήματος «Σεξουαλικῆς Ἀγωγῆς» εἰς τὰ Σχολεῖα. Τὸ ἔργον αὐτὸ ἀνήκει εἰς ἄλλους. Εἰς τοὺς γονεῖς, κατὰ πρῶτον λόγον, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐνδεχομένως καὶ μετὰ περισκέψεως εἰς τὰς κοινωνικὰς ὀργανώσεις.

»Πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ἔγινε συζήτησις εἰς τὴν Δύσιν καὶ δὴ εἰς τὴν Γαλλίαν, καὶ φυσικὰ δὲν κατέληξαν ὑπὲρ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ μαθήματος. Μόνο σὲ μερικὰ «κοσμικὰ» σχολεῖα, κυρίως τῆς Ἀμερικῆς, ὅπου οἱ γονεῖς στέλνουν τὰ κορίτσια τους διὰ νὰ τὰ ξεφορτωθοῦν, γίνονται κάτι τέτοια μαθήματα... μὲ πρακτικὰς μάλιστα ἀσκήσεις, ὡς ἀποκαλύπτεται ἑκάστοτε ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας. Ἄλλως τε, τί θὰ διδαχθῆ καὶ ἰδίως πότε; Ὅταν δὲν ὑπάρχῃ λόγος, διότι εἶναι ἐνωρίς, ἢ ὅταν ἡ κοινωνία τῆς σήμερον, ἡ φύσις, ἔχῃ ἤδη διδάξει πολλά; Ἔχομεν, φεῦ! τόσας ἐλλείψεις εἰς τὰ προγράμματά μας, ὥστε νὰ εἶναι ἀσόβαρον νὰ ζητοῦμεν εἰσαγωγὴν ἀμφιβόλου ἀποδόσεως μαθημάτων».

Ἀκολούθως, ὑπεβάλαμεν εἰς τὸν κ. Ὑπουργὸν τῆς Παιδείας τὴν ἀκόλουθη ἐρώτησι: Μήπως ἡ παρατηρουμένη τὰ τελευταῖα χρόνια ἔκλυσις τῶν ἠθῶν μεταξὺ τῶν νέων ὀφείλεται κυρίως εἰς τὸ γεγονός, ὅτι τὰ παιδιὰ παραμένουν ἀπληροφόρητα καὶ πέφτουν θύματα τοῦ πρώτου «πονηροῦ»; Ὁ κ. Κασιμάτης ἀπάντησε:

«Ἔ! Αὐτὸ εἶναι ἄλλη ἱστορία. Οὔτε φταίει τὸ σχολεῖον γι' αὐτήν, οὔτε ἠμπορεῖ αὐτὸ μόνον νὰ τὴν διορθώση. Φταίει σ' ὅλο τὸν κόσμο ἡ κοινωνικὴ ζωή, ποὺ ἔχει στραφῆ πρὸς τὸν ὑατεριαλισμόν. Καί, φυσικά, καὶ ἄλλοι παράγοντες. Ἡ κοινωνία, αὐτὴ πρέπει νὰ ἀντιδράση. Καὶ πρὶν ἀπ' ὅλα, μὲ τὸ παράδειγμα. Τὸ εὑρίσκετε εὔκολον; Μακάρι».

Τέλος, ἐθέσαμεν ἄλλο ἕνα ἐρώτημα στὸν κ. Κασιμάτη. Τὸ ἑξῆς:

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Ἔχουν σήμερα οἱ νέοι ἰδανικά; Κι' ἂν ὄχι, ποιὸς φταίει γι' αὐτό;

Ὁ ἐκλεκτὸς διανοούμενος, πρώην Ὑπουργὸς, Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας κ. ΧΡΗΣΤΟΣ ΣΟΛΟΜΩΝΙΔΗΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ: Εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Γερμανίαν ἔγινε πέρυσι πολὺς λόγος ἂν ἡ καλοπέρασις ἐσκότωσε τὰ ἰδανικά. Σ' ἐμᾶς, νομίζω ὅτι οἱ νέοι ἔχουν ἰδανικά. Ἐμεῖς δὲν ἔχουμε. Ἰδανικὰ ποὺ νὰ ξεπερνοῦν τὴν ἀρνητικὴν ὄψιν τῆς αὐταρκείας καὶ τῆς αὐταρεσκείας, ποὺ μᾶς κάνουν ὅλους νὰ μὴ βρίσκουμε τίποτε καλὸ καὶ νὰ λέμε πάντοτε, ὅτι ὁ διπλανός μας, ὁ «ἄλλος» φταίει. Τὰ ἰδανικὰ τῶν νέων δὲν εἶναι ὅμοια μὲ τὰ δικά μας ἢ μᾶλλον μὲ ἐκεῖνα ποὺ μὲ τὸν συντηρητισμὸν καὶ τὸν ὑλισμόν μας ἔχουμε τὴν ἀξίωσιν νὰ ἔχουν. ΕΧΟΥΝ ΟΜΩΣ ΙΔΑΝΙ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΚΤΙΜΗΣΙΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΟΡΥΦΑΙΟΥΣ

Τοῦ κ. ΧΡΗΣΤΟΥ Γ. ΕΥΑΓΓΕΛΑΤΟΥ
Δημάρχου, πρώην Ὑπουργοῦ

7ον

Εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀγωνιστὴς δημοσιογράφος, ἀλλ' ὁ μορφωμένος καὶ μὲ συνείδησιν εὐθύνης ἀγωνιστής, ὁ Πᾶνος Β. Κόκκας. Ἡ ἐφημερίς του, ἡ «Ἐλευθερία», ἄλλως τε κόρη μιᾶς φοβερᾶς θυέλλης. Τῆς Κατοχῆς. Καὶ ὄργανον σκληρᾶς, δραματικῆς, ἡρωϊκῆς πάλης. Πάλης ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. Ἔπειτα συνέχισε τὴν σταδιοδρομίαν της εἰς τὸ ἐλεύθερον κράτος, ἀλλὰ ἀκαταπαύστως, μαχομένη δι' ὅ,τι πιστεύει δίκαιον, ὀρθόν, ἐθνικῶς συμφέρον. Δὲν ἔχει σημασίαν εἰς ποίαν παράταξιν ἀνήκει καὶ ποίας ἀπόψεις ὑποστηρίζει. Σημασίαν ἔχει, ὅτι μάχεται διὰ τὸ Ἑλληνικὸν συμφέρον καὶ ὅτι ὑπερασπίζεται τὰς θυσίας μὲ εὐπρέπειαν καὶ μὲ ἐπιχείρημα. Ἡ «Ἐλευθερία» εἶναι ἐφημερὶς μεγάλης προσοχῆς, μεγάλης ἐπιμελείας καὶ μεγάλου κύρους. Διέπεται ἀπὸ ὀρθολογισμὸν καὶ κατευθύνεται ἀπὸ αὐστηρὰν συνέπειαν. Ἰδεολογικαὶ μεταστάσεις τῆς εἶναι ἄγνωστοι. Ὁ νοῦς εἶναι ἡ κυριαρχοῦσα δύναμις. Δὲν εἶναι ὁ στόμφος, ποὺ παρασύρει. Εἶναι τὸ ἐπιχείρημα ποὺ πείθει. Δὲν δογματίζει. Συνομιλεῖ. Ὁ διάλογος εἶναι ὅ,τι ἐπιδιώκει. Καὶ ὑπάρχουν παλαιότεραι περιπτώσεις ἐλέγχου καὶ πρὸς τὴν παράταξιν, τὴν ὁποίαν ἀρχῆθεν εὐνοεῖ. Τὰ θέματα τοῦ Λαοῦ, ὅσα τὸν ἀπασχολοῦν ὡς παρὸν καὶ ὡς μέλλον, ὡς βιωτικὸν πρόβλημα, ὡς πνευματικὴ μέριμνα, ὡς ἰδεολογικὸς προσανατολισμός, εἶναι θέματα τοῦ κ. Π. Κόκκα, ὁ ὁποῖος γνωρίζει νὰ τὰ χειρίζεται μὲ ἐπιθετικὴν ὁρμητικότητα, ἀλλὰ καὶ αὐστηρὸν μέτρον. Ἄγνωστος εἶναι ἡ ὕβρις. Δὲν προκαλεῖ τὴν ὀξύτητα. Ἀπαντᾶ εἰς ὀξύτητας. Καί, βέβαια, μὲ νευρώδη τρόπον. Ἀλλ' οὐδέποτε ἐν συγχύσει. Οὐδέποτε μὲ λίβελλον. Οὐδέποτε μὲ δημαγωγίαν. Εὔστροφος καὶ εὐθὺς εἰς τὰς διατυπώσεις του, ἀκολουθεῖ τὰ λιτὰ σχήματα τῆς ἀληθείας καὶ τῆς τιμῆς. Καὶ ἀκριβῶς δι' αὐτὸ παρέμεινε καὶ παραμένει, ὅπως πιστοποιεῖται, καθημερινῶς, ἀπὸ τὸ περιεχόμενον τῆς ἐφημερίδος του, ἀδέσμευτος πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν. Ἔπειτα, ἡ γενικὴ ποιότης τῆς δημοσιογραφικῆς προσφορᾶς, ὅπως ἐπίσης προκύπτει, τὸν ἐνδιαφέρει κατ' ἐξοχήν. Δεξιοτέχνης εἰς τὴν ἐπιλογὴν καὶ συγκρότησιν ἀρίστου ἐπιτελείου, τὴν ἔχει ἀναγάγει εἰς Εὐρωπαϊκοῦ τύπου ἐφημερίδα, ἀλλ' οὐχὶ κατ' ἀντιγραφήν. Τὴν ἔχει ἀναγάγει μὲ ἀξιοθαύμαστον προσαρμοστικὴν ἱκανότητα, εἰς τὴν Ἑλληνικὴν πραγματικότητα, τῆς ὁποίας σέβεται τὰς ἀντιλήψεις καὶ τὰς παραδόσεις. Ἐπιμελέστατα διαλεγμένα τὰ θέματα, μὲ θελητικὴν δημοσιογραφικὴν διαχείρισιν, μὲ ἔλξιν ἐπικαιρότητος καὶ ἐνδιαφέροντος, εἶναι τοιουτοτρόπως ἡ «Ἐλευθερία» ἡ ἐφημερὶς τῆς ἀπολύτου ἐνημερότητος, τοῦ ἠλεγμένου γεγονότος, τῆς πλήρους κατατοπίσεως πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν καὶ διεθνῆ πνευματικήν, ἐπιστημονικὴν καὶ κοινωνικὴν κίνησιν. Κατ' ἐξοχὴν πολιτικὴ ἐφημερίς, δίδει, ἐν τούτοις, μεγίστην θέσιν εἰς τὰ λογοτεχνικὰ καὶ γενικώτερον εἰς τὰ θέματα τῆς Τέχνης. Ἀναλύει καὶ συνθέτει συγχρόνως. Δὲν ὁδηγεῖται ἀπὸ τὰ περιστατικὰ καὶ τὰ ἐφήμερα. Ὁδηγεῖ. Δὲν κολακεύει. Διαπιστώνει. Καὶ προσπαθεῖ νὰ διορθώση, χαράσσουσα ἰδίαν γραμήν, ἰδίαν πορείαν. Παρρησία, τόλμη, μαχητικότης, λαμπρὰ διατύπωσις καὶ αὐτόχρημα κλασσικὴ λιτότης, εἶναι τὰ χαρακτηριστικά, μὲ τὰ ὁποῖα ὁ κ. Π. Κόκκας ἀσκεῖ τὴν δημοσιογραφίαν. Καὶ μὲ τὰ ὁποῖα ἔχει, εὐλόγως, καταλάβει πρώτην θέσιν εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῆς Κοινῆς Γνώμης, ἡ ὁποία καὶ ὅταν μαζί του διαφωνῇ, δὲν παύει νὰ τοῦ παρέχῃ τὴν ἐμπιστοσύνη καὶ τὴν ἀναγνώρισιν.

ΧΡΗΣΤΟΣ Γ. ΕΥΑΓΓΕΛΑΤΟΣ

Πανανθρώπινον θέμα

Ἡ τραγωδία ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

ΤΟΥ Κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Τὸ σύνθημα πλανιέται στὰ χείλη, σκαρφαλώνει στὶς στῆλες τῶν ἐφημερίδων, γεμίζει τὰ πανὼ διεθνῶν συνεδρίων, καθρεπτίζεται στὰ μάτια τῶν ἁπλῶν ἀνθρώπων.

Εἰρήνη! Εἰρήνη! Κάποτε ἡ φωνὴ βγαίνει ἀπὸ τὰ βάθη μ' ὁρμὴ παθιασμένη. Θέλουμε νὰ ζήσουμε εἰρηνικά. Φθάνουν πιὰ οἱ σπαραγμοί, οἱ πόλεμοι. Ἀρκετὰ ζυμώσαμε τὴ γῆ μας μὲ αἷμα καὶ δάκρυ καὶ κόκκαλα.

Τὶς φωνὲς τὶς ζεσταίνει ἕνας ἅγιος πόθος, μία λαχτάρα βαθειὰ γι' ἀνθρωπιά. Πίσω ὅμως ἀπὸ τὰ ἅγια συνθήματα περὶ εἰρήνης, καγχάζει ἡ ὑποκρισία, ρεμβάζει ἕνας ἀστεῖος ρωμαντισμός, ἁπλώνεται ἡ σύγχυσις κι' ὁ φόβος. Γύρω ἀπ' αὐτὴ τὴ λέξι παίζεται μιὰ φοβερὴ τραγωδία. Θὰ τὴν ἔλεγα ἡ τραγωδία τῆς εἰρήνης.

Θέλετε νὰ δῆτε τὴν ὑποκρισία ποὺ καγχάζει πίσω ἀπὸ τὰ συνθήματα εἰρήνης; Ἀναλογισθῆτε πόσοι καὶ πόσοι σήμερα μεγάλοι καὶ τρανοί, πλέκουν ὕμνους στὴν εἰρήνη καὶ συγχρόνως ὑφαίνουν τὸν πόλεμο. Ξεφωνίζουν γιὰ τὴν εἰρήνη, γιὰ νὰ μὴν ἀκούγωνται οἱ φωνὲς τῶν θυμάτων τους, ποὺ σφαδάζουν κάτω ἀπὸ τὸν πολιτικό τους κλοιό. Θέλουν εἰρήνη γιὰ νὰ στρογγαλίζουν «εἰρηνικά», δίχως ἀντίστασι τὶς συνειδήσεις, τὰ δικαιώματα αὐτοδιαθέσεως, προσωπικῆς ἐλευθερίας. Θέλουν εἰρήνη, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ κρύβουν τὰ ἁρπακτικά τους νύχια μέσα σ' ὄμορφα γάντια.

Ἔ, ὑποκριταί, θἄπρεπε νὰ τοὺς φωνάξετε, σταματῆστε! Μὴ μολύνετε στὰ χείλη σας τὶς ἅγιες λέξεις. Μὴ προχωρῆτε τοὐλάχιστον μὲ τὸ ἱερὸ θούριο τῆς εἰρήνης στὶς ἄθλιες κι' ἀνήθικες μάχες σας. Ἐσεῖς ἀσφυκτιᾶτε στὴν ἀνθρώπινη εἰρήνη καὶ ζητᾶτε ὑποκατάστατα σὲ μιὰ ὕπουλη κι' ἀθέμιτη σφαγὴ σ' ὅλους τοὺς τομεῖς. Τόσο, ποὺ πολλοὶ νὰ διερωτῶνται: Ἀξίζει μιὰ εἰρήνη τύπου Pax Romana, ποὺ ἁπλῶς θὰ ἐξησφάλιζε σὲ καμπόσους μιὰ πιὸ ζωώδη ζωή, σὰν κι' αὐτὴ ποὺ μᾶς ἀπεκάλυψαν οἱ τυχογραφίες τῆς Πομπηΐας;

Εἰρήνη! Κι' ὅμως, ἡ λέξις πλανιέται σὲ μυριάδες ἄδολα χείλη, ποὺ δὲν τὰ σκιάζει ἡ μάσκα τῆς ὑποκρίσεως, κυλάει στὶς καρδιές, τὶς θωπεύει στοργικά, λὲς κι' εἶναι χέρι μητρικό, καὶ τὰ μάτια σφαλίζουν σ' ἕνα ὄμορφο ὄνειρο. Ὤ, τώρα πιὰ πᾶνε οἱ πόλεμοι! Εἴδαμε, πάθαμε, μάθαμε, ξέρουμε τώρα. Μὲ τὴν πρόοδο τῆς ἐπιστήμης, τὴν καλλιέργεια τῆς μαθήσεως, θὰ κοπάσουν τὰ ἄγρια ἔνστικτα, θὰ ἐπικρατήση ἡ Εἰρήνη!

Ὅμως, καθὼς ἡ σκέψις γυρίζει στὸ παρελθόν, ἀνατριχιάζει. Τέτοιες διαβεβαιώσεις καὶ ἐλπίδες εἶχαν γεμίσει καὶ τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ αἰῶνος μας. «Μιὰ καινούργια ἐποχὴ ἀνατέλλει. ἔλεγαν τότε, παγκοσμίας εὐημερίας καὶ εἰρήνης: Ἡ παιδεία θὰ ἡμερώση τὰ ἤθη, ἡ ἐπιστήμη θὰ σβήση τὴ μανία τοῦ πολέμου. Κι' ἦρθαν τὰ γεγονότα κι' ἀναποδογύρισαν τὴν προφητεία. Ἡ μανία τοῦ πολέμου λίγο ἔλλειψε νὰ σβήση, ὄχι ἡ ἴδια, ἀλλὰ νὰ σβήση τὸ ἀνθρώπινο γένος.

Μυριάδες - μυριάδων φωνὲς ἀναπηδοῦν ἀπὸ τὶς σελίδες τῆς προσφάτου ἱστορίας. Μυριάδες ἑκατομμύρια ὁράματα πληγωμένων νεκρῶν ἀναδεύουν ἀπὸ κάθε γωνιὰ τῆς γῆς, στροβιλίζοντας μακάβρια, κάνουν γραμές, πυκνὲς γραμμὲς καὶ γραφὲς μὲ κεφαλαῖα: Ρωμαντισμοί, ρωμαντισμοί!!

Πολλοὶ ἀπ' τὶς φωνὲς καὶ τὰ ὁράματα τοῦ παρελθόντος ξυπνοῦν τρομαγμένοι. Βλέπουν σύννεφα παράξενα, ραδιενεργά, νὰ σκιάζουν τὴν πονεμένη γῆ. Ἡ καρδιὰ σφίγγεται καθὼς τὸ ὁλέμμα ἀντικρύζει στὴν Ἀνατολὴ τὴ σειρὰ τῶν ἀτομικῶν βομβῶν. Ταραγμένοι ἀποστρέφουν τὰ μάτια, φωνάζοντας εἰρήνη! Καὶ καθὼς στὴ Δύσι συναντοῦν νέα σειρὰ βομβῶν, Θεέ μου!... παρηγοροῦνται! Ἐλπίζουν... Νὰ εἶναι τὸ ὕ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΛΟΓΩ ΠΟΙΚΙΛΙΑΣ ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΩΝ

ΑΥΞΑΝΕΤΑΙ Η ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝ.— Ὡς ἀνεκοινώθη ὑπὸ τοῦ Ἀμερικανικοῦ ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν, τὰ ἐδάφη τῶν δυτικῶν περιοχῶν τῶν Η. Π.Α., ὅπου ἐξετελέσθησαν ἀρδευτικὰ ἔργα ὑπὸ τῆς ὑπηρεσίας ἐγγειοβελτιωτικῶν ἔργων, ἀπεδείχθησαν τὸ 1961 — διὰ τρίτον κατὰ σειρὰν ἔτος — κατὰ ἓν δισεκατομμύριον δολλάρια περισσότερον καρποφόρα. Εἰς σχετικὴν ἔκθεσιν τονίζεται ὅτι οὕτω καταδεικνύεται τὸ ἐφικτὸν καὶ ἐποικοδομητικὸν τῆς ἐφαρμογῆς μεθόδων ποικιλίας καλλιεργειῶν, ὁσάκις σημειοῦται ὑπερπαραγωγὴ ὡρισμένων γεωργικῶν προϊόντων. Διὰ τὸ τρέχον μάλιστα ἔτος προβλέπεται ἀκόμη ἀνωτέρα ἀπόδοσις εἰς ὄγκον καὶ ἀξίαν ἐν προκειμένῳ.

Χαρακτηριστικῶς ἀναφέρεται, ὅτι ἡ ἀξίας 1.114.876.461 δολλαρίων ἐσοδεία τοῦ 1961 προῆλθεν ἀπὸ 3.543.936 στρέμματα γῆς. Μολονότι δὲ αὕτη ἀντεπροσώπευε μείωσιν συγκρινομένη πρὸς τὰς ἀρδευθείσας κατὰ τὸ 1960 ἐκτάσεις, ἐν τούτοις, ἰσοδυνάμει μὲ ηὐξημένην παραγωγήν. Τὰ ἀντικατασταθέντα, λόγῳ ὑπερπαραγωγῆς, προϊόντα ἦσαν σιτηρά, βάμβαξ καὶ φασόλια.

ΟΙ ΗΓΕΤΑΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΠΕΤΑΣΜΑΤΟΣ

ΓΚΟΜΟΥΛΚΑ: Ο ΠΑΝΤΟΤΕ ΑΝΤΙΦΑΣΚΩΝ ΚΥΜΑΙΝΕΤΑΙ ΜΕΤΑΞΥ ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΠΡΟΣΚΟΛΛΗΣΕΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΟΣΧΑΝ

ΠΩΣ ΔΙΕΣΩΘΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΙΝ ΤΟΥ ΣΤΑΛΙΝ

ΝΕΑ ΥΟΡΓΗ, ('Ιδ. ὑπηρ).— Ὁ ἄρχηγὸς τοῦ Πολωνικοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος Γκομούλκα ἔχει χαρακτηρισθῆ ὡς μία ἀντιφάσκουσα φυσιογνωμία, κυμαινόμενος μεταξὺ πατριωτισμοῦ καὶ προσκολλήσεως εἰς τὴν Μόσχαν.

Διὰ τὰς «ἐθνικάς του τάσεις» ἐφυλακίσθη ἐπὶ τετραετίαν ἀπὸ τὸ Σταλινικὸν κομμουνιστικὸν καθεστώς. Τὸ 1956 ὅμως ἀνέλαβε πάλιν τὰ ἡνία ὅταν οἱ Πολωνοὶ ἀντελήφθησαν ὅτι ἔχαναν ἔδαφος λόγω δυσφορίας τοῦ πληθυσμοῦ κατόπιν τῆς οἰκονομικῆς ἀπαθλιώσεώς του.

Τὸν Ὀκτώβριον τοῦ ἔτους τούτου ὁ Γκολμούκα ἀπανεποθετήθη ὡς πρῶτος γραμματεὺς τοῦ κόμματος. Ἀπηλευθέρωσεν ὅλους τοὺς πολιτικοὺς κρατουμένους, ἔθεσε τέρμα εἰς τὴν τρομοκρατίαν τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας, ἐπέτρεψεν εἰς τὴν Ρωμαιοκαθολικὴν Ἐκκλησίαν — εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει τὸ 95% καὶ πλέον, τοῦ πλη θυσμοῦ — νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν λειτουργίαν της καὶ ἐπίσης ἐπέτρεψεν εἰς τοὺς χωρικοὺς νὰ διαλύσουν τὰς κολλεκτιβιστικὰς των φάρμας. Αὐτὴ ἡ ἐπιστροφὴ εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν τῆς γῆς εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα, ἡ Πολωνία νὰ ἔχῃ τὸ ὀλιγώτερον πρόβλημα προφίμων εἰς τὸ κομμουνιστικὸν στρατόπεδον.

Μολονότι ὁ Γκολμούκα ἐπέτυχεν ἀποσταλινοποίησιν τῆς Πολωνίας περισσότερον ἀπὸ οἱονδήποτε ἄλλον «δορυφόρον», ἀντετάχθη καὶ ἐπολέμησε πᾶσαν «ἀπελευθέρωσιν» ἢ «ἀναθεώρησιν» τῶν βασικῶν δογμάτων τῆς κομμουνιστικῆς διδασκαλίας διὰ νὰ μὴ ἀπειληθῆ ὁ ἔλεγχος ὁ κομμουνιστικός. Ἐπέτρεψεν εἰς μὴ κομμουνιστὰς ὅπως τὸ κόμμα χωρικῶν ἢ οἱ καθολικοὶ νὰ συμμετέχουν εἰς τὴν Κυβέρνησιν, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅμως τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ ἡγετικοῦ ρόλου τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος, διότι πιστεύει ὅτι τὸ κόμμα εἶναι ἡ τελικὴ κυριαρχοῦσα δύναμις, ἀλλ' ὅτι δὲν πρέπει νὰ κυβερνᾶ μὲ τρο μοκρατίαν.

Ὁ Γκολμούκα ἐγεννήθη τὸ 1905 εἰς Κρόσνο, μικρὰν πόλιν εἰς τὴν περιοχὴν πετρελαίου τῆς νοτιοανατολικῆς Πολωνίας. Ἐτελείωσε τὸ δημοτικόν, ἀλλὰ δὲν ἐπροχώρησε. 14 ἐτῶν εἰργάσθη ὡς μαθητευόμενος σιδηρουργὸς καὶ 15 ἐτῶν ἦτο ὀργανωτὴς τῆς Σοσιαλιστικῆς ὀργανώσεως Νεολαίας.

Τὸ 1926 ἦτο μέλος τῆς ἀριστερᾶς πτέρυγος τοῦ Πολωνικοῦ Σοσιαλιστικοῦ κόμματος καὶ προφανῶς μέλος τοῦ πανανόμου κομμουνιστικοῦ κόμματος. Τὸ 1931, εἰς μίαν ἀπεργίαν εἰς Λότζ, συνελήφθη καὶ ἐπυροβολήθη ὅταν προσεπάθησε νὰ ἀποδράση. Ἐξακολουθεῖ νὰ χωλαίνη ἐλαφρῶς ἀπὸ τὸ τραῦμα, τὸ ὁποῖον ἐδέχθη εἰς τὸν ἀριστερὸν πόδα. Τὸ 1934 μετέβη εἰς τὴν Ρωσίαν, ὅπου ἐφοίτησεν ἐπὶ διετίαν εἰς τὸ Διεθνὲς Ἰνστιτοῦτον Λένιν. Μολονότι θεωρεῖται ὡς «ἐκπαιδευθεὶς ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸν» καὶ ὄχι αὐτόχθων, ὁ Γκολμούκα εἶναι μαθητὴς τῆς ἀκαδημίας ἐπιτελῶν τῆς Μόσχας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξαπολύονται πράκτορες καὶ ἀνακηρύσσονται ἡγέται τοῦ κομμουνισμοῦ εἰς τὸν κόσμον.

Συλληφθεὶς μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του εἰς τὴν Πολωνίαν τὸ 1936 κατεδικάσθη εἰς 7ετῆ φυ-

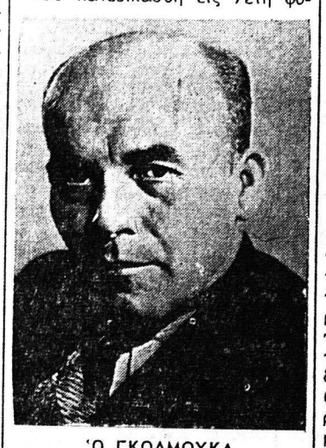

Ὁ ΓΚΟΛΜΟΥΚΑ

λάκισιν. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἔσωσε τὴν ζωήν του, διότι, ὅταν ἦτο εἰς τὴν φυλακὴν, ἡ ὅλη ἡγεσία τοῦ Πολωνικοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος ἐκλήθη νὰ συγκεντρωθῆ εἰς τὴν Μόσχαν ὅπου ἐξεκαθαρίσθη κατὰ τὰ ἔτη 1937 καὶ 1938 ἀπὸ τὸν Στάλιν, ἐπηκολούθησε δὲ διάλυσις τοῦ κόμματος κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς. Τὸ κόμμα ἀνασυνεκροτήθη τὸ 1942, κατὰ τὸν πόλεμον. Τότε ὁ Γκολμούκα ἦτο ὀργανωτὴς καὶ πολεμιστὴς τῆς κομμουνιστικῆς ἀντιστάσεως ἐναντίον τῆς κατοχῆς τῶν Γερμανῶν. Τὸ 1943 ἔγινε πρῶτος γραμματεὺς τοῦ κόμματος. Ὅταν ὁ Σοβιετικὸς στρατὸς κατέλαβεν τὴν Πολωνίαν τὸ 1945, ἔγινεν ἀντιπρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως — «ἀνδρείκελον» τοῦ Δουβλίνου. Κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν συμμετεῖχεν εἰς τὴν καταστροφὴν ὅλων τῶν ἀντικομμουνιστικῶν κομμάτων τῆς χώρας, εἰς τὴν παρωδίαν τῶν ἐκλογῶν καὶ εἰς τὴν καταδίωξιν ὅλων τῶν στρατιωτικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπολέμησαν παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν Δυτικῶν συμμάχων. Μολονότι ὑπῆρξεν ἀμείλικτος εἰς τὸ ζήτημα τῆς κομμουνιστικῆς κυριαρχίας, δὲν ὑπῆρξε καὶ πιστὸς μιμητὴς τῶν Σοβιετικῶν προτύπων, ἰδίως εἰς τὸ θέμα τῆς ἀναγκαστικῆς κολλεκτιβοποιήσεως τῆς ὑπαίθρου, καὶ ὡς ἐκ τούτου κατέστη ὕποπτος εἰς τὴν μερίδα τοῦ κόμματος, τὴν προσκειμένην εἰς τὴν Μόσχαν. Τὸ 1948 μετὰ τὴν ρῆξιν Τίτο - Στάλιν ἡ μερὶς αὐτὴ ἐκινήθη ἐναντίον του, Κατηγορήθη ἐπὶ «Τιτοϊσμῷ» καὶ ὡς «παρεκλίνας δεξιὸς ἐθνικόφρων», διεγράφη τοῦ κόμματος, ἀπολέσας τὴν θέσιν του.

Τὸ 1951 συνελήφθη ἀπὸ τὴν μυστικὴν ἀστυνομίαν καὶ παρὰ τὴν πίεσιν τῆς Μόσχας, οὐδέποτε ἐδικάσθη, προφανῶς λόγῳ τῆς μεγάλης του δημοτικότητος εἰς τὸ κόμμα. Ἀπεφυλακίσθη τὸ 1955 καὶ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ ἐπομένου ἔτους ἀνέλαβε τὸν ἔλεγχον τῆς Πολωνίας, ἐξακολουθῶν νὰ διακηρύσσῃ τὰς ἀρχάς του, διὰ τὰς ὁποίας ἀπεπέμφθη πρὸ ὀκταετίας.

Μολονότι ἡ δημοτικότης του ἐμειώθη, διότι ἔδειξεν αὐστηρότητα ἔναντι τῶν ἀπελευθερωτικῶν τάσεων, εἶναι ὁ κύριος μοχλὸς τοῦ κόμματος καὶ γενικῶς θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς Πολωνούς, τόσον τοὺς ἐντὸς ὅσον καὶ τοὺς ἐκτὸς τοῦ κόμματος, ὡς ὁ πλέον ἐνδεδειγμένος ἡγέτης, εἰς τὸν ὁποῖον βασίζεται ἡ Πολωνία ἐπὶ τοῦ παρόντος. Ὁ Γκολμού